re rivierdelta en stilaan maken de plantages plaats voor een dorre natuur. We verlaten de hoofdweg, nemen een stoffige piste en komen plots in een eenzaam woestijnlandschap terecht. Dit is de Tatacoa-woestijn, waar de wind en de erosie grillige vormen uit de zandstenen rotsen hebben geslepen. We eindigen in het oude koloniale dorp Villa Vieja, waar we in een 300 jaar oude haciënda in het midden van het dorp logeren en het woestijnstof van onze lijven spoelen in het zwembad.

De volgende dag proberen we de de Enfields niet te spoelen. We moeten ze immers op een kleine kano manoeuvreren die ons de Magdalena-rivier gaat overzetten. Een operatie die concentratie vergt, want er kunnen maximum drie Enfield achter elkaar op de kano en ze moeten er achterwaarts in gerold worden, zodat je er bij aankomst aan de overkant gemakkelijk -nu ja- uit kan rijden. De kano is smal en biedt dus bijzonder weinig ruimte om naast de moto ook nog je voeten te zetten als je hem er achteruit in trekt. Er is op deze afgelegen plek maar één kano om iedereen over te zetten, dus wordt er verschillende keren heen en weer gevaren. Het uitrijden aan de overkant vergt ook wat stuurkunst: je moet eerst uitkijken om niet met je motorblok achter de voorsteven van de kano te blijven haken en vervolgens dien je eens op het strand geland een flinke dot gas te geven zodat je niet vastrijdt. Uiteindelijk lukt het de hele groep met vallen en opstaan om de motoren veilig aan land te krijgen, waarna we door de koelte van een langgerekte bosweg langzaam in de richting van het Andesgebergte rijden.

Veiligheid: guerrillas

Sinds zes jaar is de rust teruggekeerd in Colombia. De communistische guerrillas van de FARC kozen eieren voor hun geld en onderhandelden een vredesovereenkomst met de regering (na eerst militair op de knieën te zijn gedwongen). Het referendum dat de uitkomst van de onderhandelingen moest goedkeuren (o.a. verzekerde politieke aanwezigheid van de FARC in het congres en een werkloosheidsuitkering voor de ex-soldaten) haalde het vorig jaar tot grote opluchting van alle partijen. Heel Colombia is nu veilig, met uitzondering van een ondoordringbare junglestrook die grenst aan Venezuela, op meer dan 1.000 kilometer van onze motorroute. Tijdens onze reizen werden we in de verschillende departementen waar we doorheen rijden heel hartelijk door de bevolking (en de politie!) onthaald; onze komst leek voor hen ook een bevestiging dat alles weer terug normaal draait.

De cocaïnehandel en de communistische guerillagroep FARC, hielden Colombia gedurende decennia in een wurggreep.